

Verbonden met het Vaderhart

Inleiding

In dit artikel zullen we nadenken over het Vaderhart van God, over het ervaren van intimiteit met God en wat daarmee verband houdt. Voor sommigen best een moeilijk onderwerp.

Kent u de uitdrukking: 'Je hart volgen'? Wat hebt u altijd al graag diep in uw hart willen doen? Voor de één kan dat zijn: een zeilbootreis over de wereld maken of een opleiding journalistiek volgen, voor de ander een gezinnetje vormen, voor weer een ander de schepen achter je verbranden en met ander werk beginnen.

Dat laatste heb ik een paar jaar geleden gedaan en ik heb er geen spijt van gehad. Ik raad het een ieder van ons aan om je hart te volgen. Want dat maakt dat je gaat doen waarvoor je geschapen bent. U moet dan natuurlijk wel weten waarnaar uw hart uit gaat. Het kan soms wel eventjes duren voordat u het weet. Een hulpmiddeltje is Matt. 6:21 waar staat: "... waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn".

Ik denk wel eens hoe erg het moet zijn om ergens te blijven zitten omwille van de zekerheid van een baan die u al jaren hebt, zonder er voldoening uit te halen. Hoe zou het zijn als u later terugkijkt op je leven?

Toch volgen de meesten in zekere zin wel hun hart. Stel dat u een andere auto koopt. Als u met uw ratio, dus met uw verstand een auto koopt, zou u bijvoorbeeld bij een Toyota uit kunnen komen...: toonaangevend in betrouwbaarheid, weinig bijtelling, etc.. Koopt u met gevoel, ja, dan komt u wellicht bij een ander merk uit die meer aanspreekt, lekkerder rijdt, wellicht meer prestige geeft e.d.. Koopt u met uw hart, dan telt het diepste van uw wezen mee, dus ook verstand en gevoel. Beide hebben dan invloed op uw keuze. Eigenlijk staat uw hart voor alle bewuste en onbewuste drijfveren, motivaties, verlangens, verstand en gevoel.

Laten we eens kijken naar het begrip 'hart'.

We lezen in Ef. 1:18 dat Paulus bidt dat ons *hart* verlicht mag worden, opdat we mogen weten hoe heerlijk de toekomst is voor ons als gelovigen en welke rijkdom God voor ons klaar heeft liggen en hoe groot Zijn kracht is die God ons ter beschikking stelt.

Wat valt op? Dat we niet door rationele kennis van die toekomst, rijkdom en kracht te weten komen, maar door .. *verlichting van ons hart!* Niet door een helderder verstand, maar door een hart waar Gods licht binnen schijnt. Niet door meer kennis en inzicht, maar door Gods waarheid op hartsniveau te verstaan. U zou het *bovennatuurlijke kennis op ervaringsniveau* kunnen noemen. Als God iets op hartsniveau tot u zegt, dan weet u het. Het komt heel diep binnen; dat kan niemand van u afnemen, het is zoveel meer dan het weten van feiten.

Het is net als met de gelijkenissen. Zij waren niet bedoeld voor mensen die het allemaal precies in hun hoofd wisten, zoals de Farizeeën en Schriftgeleerden. God wilde niet dat ze daarmee aan de haal gingen. Nee, de gelijkenissen waren en zijn voor wie het evangelie vanuit hun hart verlangen te verstaan.

In Ef. 3:15 e.v. bidt Paulus voor ons dat de Heer de kracht van de Heilige Geest in ons schenkt, opdat Christus meer en meer door het *geloof in onze harten* mag gaan wonen. Dat is naar de mate dat we meer op Hem gaan vertrouwen. Dus niet door hoofdkennis woont Christus in ons gelovigen, maar door harts-kennis. Het maakt dat we onze wortels uitslaan in de liefde van Christus. Hoofdkennis

zegt: “We weten dat de muren van Jericho op een bovennatuurlijke manier zijn ingestort”. Kennis op hartsniveau is ook kennis, maar op een dieper niveau. Het is *bij ons binnen gekomen*, zeggen we dan. Het is kennis die ons van binnenuit verandert omdat we onszelf toegestaan hebben dat het ons raakt. Toen ik onlangs de geschiedenis van de val van de muren van Jericho las en overdacht, en me voorstelde hoe dat ging, werd ik verwonderd over de grootheid van God. Het gaf mij hoop omdat er geen muur te hoog is, of God kan die muur in mijn leven wel slechten of tenminste hanteren! Ik geloof dat het ook muren betreft die u mogelijk tijdens het lezen van dit artikel tegenkomt. Weet u, kennis maakt opgeblazen, tenzij de kennis gevoed wordt door liefde. En liefde is typisch iets van het hart. Het gaat *zowel* het verstand aan (ik kan besluiten iemand lief te hebben) *als ook* het gevoel (ik ervaar liefde). Kennis en liefde houden elkaar in evenwicht. 1 Kor. 13 maakt duidelijk dat kennis zonder de liefde niets voorstelt: die kennis is kil.

Geschapen voor intimiteit

Jezus' gebed in dit verband vinden we in Joh. 17:20-26. "Ik bid niet alleen voor hen, maar voor allen die door hun verkondiging in Mij geloven (dus Jezus bad ook voor ons). Laat hen allen één zijn, Vader. Zoals U in Mij bent en Ik in U, laat hen zo ook in Ons zijn, opdat de wereld gelooft dat U Mij hebt gezonden. Ik heb hen laten delen in de grootheid (NBG heerlijkheid) die U Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn zoals Wij: Ik in hen en U in Mij. Dan zullen zij volkomen één zijn en zal de wereld begrijpen dat U Mij hebt gezonden, en dat U hen liefhad zoals U Mij liefhad. Vader, U hebt hen aan Mij geschonken, laat hen dan zijn waar Ik ben. Dan zullen zij de grootheid zien die U Mij gegeven hebt omdat U Mij al liefhad voordat de wereld gegrondvest werd. Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en zij weten dat U Mij hebt gezonden. Ik heb hun Uw naam bekendgemaakt en dat zal Ik blijven doen, zodat de liefde waarmee U Mij liefhad in hen zal zijn en Ik in hen".

Er staat o.a. dat we geschapen zijn voor intimiteit met God en met elkaar. Onder intimiteit versta ik in dit verband: vertrouwelijkheid, open zijn naar elkaar, begrip tonen voor elkaar, je hart delen met elkaar. Dat is de bijbelse norm. Het is iets zoals vriendschap, die bijvoorbeeld heel sterk tot uiting kwam tussen David en Jonathan. Hoever zijn we van die norm afgeraakt, door welke omstandigheden van het leven ook. Maar toch, voor die intimiteit zijn we geschapen. Ik denk dat David niet een man naar Gods hart was omdat hij zo'n oorlogsheld was, goed kon dichten, of zo'n grote koning was. Nee, hij was een man naar Gods hart, omdat hij zijn Schepper in alles betrok, zijn Schepper in zijn hart liet kijken, met zijn Heer deelde wat hem dwars zat en waarvan hij genoot. Of zoals hij het zelf noemt: *vertrouwelijke omgang* met Hem had (Ps. 25).

Jezus bidt in Johannes 17 dat we één zouden zijn zoals Hijzelf en de Vader één zijn. Eén in verscheidenheid. Kijk eens hoe één in liefde Hij met de Vader is. Hij zegt: "Ik ken U" en "de heerlijkheid die U Mij gegeven heeft" en "U heeft Mij liefgehad van voor de grondlegging der wereld af" en "U in Mij en Ik in U". Hij is één in de liefde met de Vader.

Wat betekent dit voor ons? Het gaat om de liefde die God in het HART van iedere gelovige heeft uitgestort (Rom. 5:8). Jezus bidt dan ook dat de liefde, waarmee God Hem lief heeft gehad, in ons zal zijn, zoals Hij ook in ons is. Dat is een liefde die zo groot is, dat Hijzelf zegt: "God de Vader houdt net zoveel van jou als van Mij"! (Joh. 17: 23b). O, als we die waarheid eens met ons hart kunnen en gaan geloven! Dat maakt ons hart net zo brandend als die van de Emmaüsgangers. Dat maakt ons intens blij. Dat bewerkt dat we bij elkaar betrokken zijn. Eén zijn. Dan leren we verbonden te zijn met elkaar. Dat was de uitstraling van de eerste gemeente. Dat maakt, zegt de Bijbel op meerdere plaatsen, dat de wereld Jezus gaat erkennen! Want die liefde is zichtbaar.

Onkerkelijke mensen en jongeren zijn niet in programma's van gemeenten geïnteresseerd, maar wel in persoonlijke betrokkenheid, in oprechte liefde, in vriendschap. Ze zijn zeker geïnteresseerd in levende voorbeelden hoe je nu elke dag met God kunt leven en hoe je een gezonde intimiteit met God en elkaar kunt hebben. Ze willen zien dat je je oude buurman even helpt met boodschappen doen of zijn besneeuwde straatje schoonveegt. Ze willen zien wat het christen zijn toevoegt aan hun toch al drukke leven. Ze verlangen ten diepste naar intimiteit, omdat God dit in hun hart heeft gelegd!

Onze nood

1) Onze eerste nood: leven uit het verstand

Iemand zei eens dat in de kerk de grootste vijand van God is: het wel met je verstand geloven, maar er met je hart buiten staan. Als we niet vanuit ons hart leven, zullen we een identiteit ontwikkelen, die geworteld is in bijvoorbeeld prestaties, geld, bezit, macht, etc. en leven we vanuit ons verstand. Ik merk op dat er op het christelijke erf een grote nood bestaat, als het gaat om het op hartsniveau ervaren van Gods Vaderhart. Het lijkt wel of talloze christenen op dit terrein minder valide zijn. Zij / wij kunnen moeilijk bij hun / ons gevoel komen, hebben moeite ermee om Gods liefde te ervaren of Hem als Vader te zien en om Gods stem te verstaan. Ik herken me wel in deze nood. Eigenlijk zijn we dan geestelijk gezien een wees..

Ik denk dat er enkele heel *wezenlijke invloeden* te benoemen zijn, zoals sommige stromingen in het Griekse denken, zoals in Handelingen 17 te lezen valt. Men had erg veel belangstelling voor nieuwe kennis. Als Paulus op de Aereopagus in Athene dan ook over de voor hen onbekende God vertelt, dan is men één en al oor: kénnis, kénnis! Op hartsniveau geloven? Ho maar. In de tijd van de Verlichting, vele honderden jaren later, was daar weer zo'n ervaring: kénnis, kénnis!

En in onze tijd zien we dat onze kinderen er al jong bij moeten zijn: ze moeten goed presteren: kénnis, kénnis! Oké, voeg er nog aan toe: vaardigheden.

Maar de bijbelse, oosterse manier van denken is die van het hart. Dat omsluit zowel het verstand als het gevoel, als ook ons diepste innerlijke wezen.

Wat staat er in Spr. 3:5? Vertrouw op de Here met uw hele verstand? Nee, met uw hele *hart*! Het gaat zo verder: en steun op uw eigen *inzicht* niet!

Ik heb gedurende 2 jaar een dag in de week college gehad met theologen, die veel kennis van Gods Woord hadden. Maar mijn dochtertje van toen 4 jaar toonde meer met haar hart te geloven dan de theologen zoals we zien in het volgende voorbeeld. We liepen op het strand. Een zuster van 40 jaar werd wat benauwd, want het water leek ons in te sluiten. Maar mijn kleine meid zong: "Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm te keer, leg maar gewoon je hand in die van onze Heer". Ze geloofde op haar kinderlijke manier met haar hart. Die zuster en de genoemde theologen en laat ik mijzelf daar ook maar bij insluiten, hadden er zoveel meer moeite mee... Herkenbaar? Salomo zegt (Spr. 4:20-22): Mijn zoon, sla acht op mijn woorden... laat ze niet wijken uit uw ogen, bewaar ze diep in uw verstand? Nee, in uw hart. Wat is het effect?: leven en genezing! Toen God Zijn liefde in mijn hart is gaan schrijven (dat is jaren na mijn bekering) veranderde er gaandeweg iets van binnen. Er kwam *leven*! We beseffen veel te weinig dat we Gods liefde niet kunnen begrijpen. Dat gaat niet met het verstand. Liefde is nu eenmaal niet logisch!

2) Tweede nood: leven uit prestatie

Wat ook een kenmerk is van liefde is dat echte liefde niet te verdienen is! We doen eigenlijk Gods liefde te kort als we ons voor Hem proberen te bewijzen. Je kunt niet je best doen om liefde te ontvangen. En toch denken velen al dan niet bewust, dat we Zijn liefde kunnen verdienen door te presteren of volgens Zijn maatstaven te leven. Maar dat is het paard achter de wagen spannen. Binnen elke religie is dat de trend: God tevreden stellen door eigen werken, door uit plichtbesef naar de kerk te gaan, of de Bijbel te lezen. Of zelfs te bidden en taken op je te nemen in Zijn Koninkrijk. Genoemde dingen zijn prima, als ze komen uit ons *hart*. Maar als we dat niet vanuit ons hart doen, met de gedachte dat Hij dan goed voor ons zal zijn, zijn we fout bezig. Als we denken dat, als we dit niet doen, er nare dingen in ons leven gebeuren, is er iets met ons aan de hand. We zitten dan in een proces van je best doen om God zover proberen te krijgen, dat Hij je beloont voor het goed doen. Of bijvoorbeeld om een goed gevoel te krijgen als we iets fout hebben gedaan.

Soms hebben we weinig liefde in de gemeente ontvangen. Soms hebben onze ouders ons niet kunnen geven wat we nodig hadden. Dan is onze neiging dat we ons best gaan doen. In ons dagelijks leven en in het gemeentelijk leven spannen we ons voortdurend in. Met ijver en inzet in alles. Met passie! Als je mij vroeger vroeg: weet je met je hoofd dat God van je houdt, dan zou ik daar een Bijbelstudie over gegeven kunnen hebben. Ja, natuurlijk. Maar als je me vroeg of ik dat ook met mijn hart wist, zou ik wellicht verteld hebben hoe geweldig het moment van mijn bekering was geweest. Maar mijn antwoord en dat van velen met mij zou 'onvoldoende' zijn geweest.. Wat erg en wat afmattend om geestelijk gezien een wees te zijn.. Want het leven is zwaar voor hen die Gods liefde niet diep in hun hart kennen en dit niet regelmatig ervaren.

Ik denk dat we als gemeente ervoor moeten waken dat er teveel nadruk ligt op gehoorzaamheid, prestaties, inzet, vorm, het uiterlijke. Dat is wat we kunnen meten. We denken dat presteren ons helpt omdat we het zo geleerd hebben om erkenning te *krijgen*. Maar wat we echt leerden is om zgn. 'liefde' van mensen te *verdienen*. Liefde die je verdient, is slechts een sigaar uit eigen doos. Je denkt dat het ook zo bij God gaat, maar dat is niet zo.

De oudste zoon in de gelijkenis van de verloren zoon lijkt het ook niet begrepen te hebben. Zei hij niet altijd zijn plicht gedaan te hebben? Het mooiste heeft hij gemist: de relatie met Abba!, het genieten van het goede met Hem.

Ik geloof in een andere manier van leven. Maar dan moeten we gaan begrijpen dat ons foute denkbild in deze mede voortkomt uit het feit dat we God gewoon niet vertrouwen, niet echt geloven dat Hij om ons geeft. Naarmate we Hem beter met het hart leren kennen, ontdekken we dat we op Zijn liefde kunnen vertrouwen. Dat geeft een enorme innerlijke vrijheid. Vrij van de dwang om te moeten presteren teneinde Gods liefde te verdienen. Vrij om ervoor te kiezen om God met heel ons hart lief te gaan hebben, om in een levende relatie met Hem te stappen.

3) Derde nood: leven met een fout beeld van God

Er zijn talloze voorbeelden te bedenken, maar laat ik het bij twee houden. Allereerst heb ik gemerkt dat velen God zien als iemand die hun verlangens moet vervullen. Hij moet als een goede fee zijn, die liefst op het door ons gekozen moment het toverstokje opsteekt om de omstandigheden voor ons prettig te doen zijn. Als dit niet gebeurt, dan zijn we teleurgesteld. Het is in deze gebroken schepping echter *niet reëel* om te verwachten dat de omstandigheden van het leven prettig zullen zijn. God belooft dat ook niet. Vergeet niet dat God ons wil leren hoe we hier doorheen kunnen gaan met Hem, zodat je een vrede zult ervaren, die boven de omstandigheden uitstijgt. Het is waar dat God zegen belooft aan degenen die Hem volgen. Dat is de vrucht van de wandel met Hem. Maar Hij definieert de zegeningen niet zoals wij dat doen. Het zal ons enorm helpen om los te leren laten hoe wij vinden dat ons leven zou moeten verlopen. Het gaat erom dat we zoiets leren zeggen als: "Heer, ik weet niet hoe het allemaal zal gaan, maar U weet het, ik geef het over in Uw hand". Met ons hart! Dat helpt ons om niet langer te proberen om God te manipuleren zodat Hij u moet zegenen met dát specifieke huis, die baan, die verwachting die u van Hem hebt, etc..

Ook heb ik gemerkt dat sommigen God zien als iemand die uit de hemel neerkijkt om te zien wat we allemaal fout doen en om ons te straffen. Maar ook dit beeld is niet correct. Hij ziet het wel, zoals een moeder ziet dat haar zoontje van 10 ondeugend is. Maar omdat ze van hem houdt, helpt ze haar zoontje op weg om een verantwoorde zoon te worden. Dat is wat God ook doet. Het is onmogelijk om een intieme band met iemand te hebben, die je controleert en straft. Zo'n relatie is gedoemd te mislukken. Je raakt gericht op je fouten en tekortkomingen. Je zult in zo'n relatie overheerst worden door schuldgevoelens. Als God deel zou uitmaken van zo'n relatie, zullen die schuldgevoelens de mens steeds verder van Hem afduwen. Juist als we Hem het meest nodig hebben, kunnen we Hem niet toelaten. Als we Hem echter op zo'n moment zouden kunnen toestaan ons lief te hebben, en we ontdekken hoe wij in antwoord daarop van Hem zouden kunnen gaan houden, zou de relatie met God kunnen opbloeien.

Ik was het eens grondig oneens met God. Van David heb ik geleerd om gewoon heel eerlijk te zijn en ik vertelde waarover ik in Hem teleurgesteld was. Ik vertelde Hem ook eerlijk hoe ik Hem op dat moment zag, namelijk als een afstandelijke vader. Het deed me goed om mijn hart te kunnen luchten tegen Hem. Het gaf mij innerlijk ruimte en wel in die mate dat ik dacht: als Hij zo goed naar mij luistert en mij ruimte geeft, zou ik Hem wel nu wellicht kunnen zien, zoals Jezus Hem voorstelt in de gelijkenis van de verloren Zoon. Ik wandelde op dat moment in de natuur, de zon was die ochtend nog nauwelijks zichtbaar geweest. Toen hoorde ik een stem, niet met mijn oren en toch net zo duidelijk alsof het gesproken was: "Guus, mag Ik van je houden"? Een confronterende vraag. Ik was even stil. Toen ik iets later 'ja' zei, was het alsof Hij Zijn arm om mij heen sloeg. Ik ontving heel veel liefde, daar dicht bij een boom, waar ik stond. En op dat moment brak de zon door. Een moment dat in mijn geheugen gegrift staat: God heeft Zijn liefde in mijn hart geschreven en niet alleen op dat moment. Ik heb gemerkt dat het van doorslaggevend belang is om het Vaderhart van God te kunnen ervaren en innerlijk toe te laten, al kan dat voor sommigen heel moeilijk zijn.

We zijn vaak te veel erop gericht om veel *van* de Heer te ontvangen, en veel te weinig relationeel *met* Hem te leven. Dat houdt in dat we de Heer zelf in ons hart ruimte geven, dat het er om gaat om Hem groot te maken. Lees eens in Ps. 73:25-28 hoe Asaf bij zijn Heer betrokken is.

Gods liefde en verlangen

Gods liefde kunnen we niet verdienen, want Hij *is* liefde, 100% liefde, zoals Hij ook 100% heilig is. Gods liefde is niet conditioneel. Er zitten geen voorwaarden aan Zijn liefde. Daarmee bedoel ik dat Gods liefde los staat van prestaties van onze kant, zoals we al hebben kunnen lezen. Dus door vaker naar de kerk te gaan, door een extra avond voor de Heer binnen of buiten de kerk actief te zijn, door meer te geven kun je Zijn liefde niet verdienen. Gods liefde is genade. De Heer schonk ons aan het Kruis genade opdat we gered zouden worden, opdat we eeuwig leven hebben, én genade voor dit tijdelijke leven. Het is volbracht! Hij houdt al intens van ons. Hij is gek op ons omdat wij door Hem geschapen zijn! Zijn liefde is zonder onderscheid des persoons. Ik denk aan Lucas 15. Van de oudste zoon kun je zeggen dat hij Gods liefde niet begrepen heeft. Van de jongste zoon kun je dat minder sterk zeggen. Hij was bepaald niet goed genoeg in zichzelf. Hij had het flink verprutst. Toch ging hij naar zijn vader nadat hij tot *bezinning* kwam, iets wat wij ook vaker zouden kunnen doen. Wat lees ik in de Bijbel? Abba staat dagelijks op de uitkijk en als dan dé dag aangebroken is dat hij zijn zoon in de verte ziet, rent hij naar hem toe, daarmee zijn waardigheid achter zich latend om zijn geliefde zoon in de armen te kunnen sluiten. In de armen sluiten? Ik zou, denk ik, eerder geneigd zijn te zeggen: neem eerst maar even een douche, dan spreken we elkaar wel verder. Maar deze vader is anders. Zo laat Jezus zien hoe God is. Het is voor ons de uitdaging de oude vertrouwde maar foute godsbeelden te vervangen door de bijbelse godsbeelden. Het zou je misschien helpen dat oude beeld van God te schrijven op een lelijk kopje en dat aan gruzelementen te gooien. Voel wat er dan door je heen gaat. Schrijf dan wel op een ander kopje hoe je Hem voortaan wilt zien..

God, die enerzijds de Heilige, Almachtige is, die op de Troon zit, is ten behoeve van ons voorstellingsvermogen door Jezus Zelf afgeschilderd als die betrokken, warme Vader, die verlangt naar de ontmoeting met Zijn zoon/dochter. Met U die in Hem gelooft.

Enkele teksten. “Hij heeft u lief” (Joh. 3:16). “Is Hij niet uw Vader, die u geschapen heeft, die u gemaakt heeft en toebereid”? (Deut. 32:6 (zie o.a. ook Ps. 139)). “Hij heeft uit Zijn hart kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij wilden niet bij Hem zijn” (Jes. 1:2). “Hij heeft gezegd: Hoe zal Ik u onder de zonen rekenen en u een uitgezocht land geven, de allersierlijkste erve der volkeren! En Ik had gedacht, dat gij Mij zou noemen: Mijn Vader ...” (Jer. 3:19). Dit gaat niet alleen Israël aan, want Hij zegt: “Ik zal u tot Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Here, de Almachtige”, (2 Kor. 6:18). Hoe groot is Zijn verlangen naar ons. Wij zijn kinderen én erfgenamen (Gal. 4). Daaraan mogen wij onze identiteit ontlenuen. We mogen met opgeheven hoofden als zonen en dochters van de Heer leven!

Gods liefde ervaren

Een sleutel om een fijne relatie met God te ervaren is dat we gaan beseffen dat het er niet in de eerste plaats om gaat hoeveel wij van Hem houden, maar hoeveel Hij van ons houdt. Om die reden heb ik enkele teksten genoemd, die beter kunnen ‘landen’ als we Gods liefde kunnen binnenlaten. Ik beseef dat dit voor velen niet gemakkelijk is, omdat we door teleurstellingen en nare ervaringen geneigd zijn muren te bouwen.

Een andere sleutel om Gods liefde, op Zijn manier aan jou geschonken, binnen te laten komen, is door het te ervaren. Ik beseef dat het soms heel moeilijk kan zijn. Die liefde kan rechtstreeks zijn, zoals zojuist gezegd, maar ook door mensen heen. Mensen noem ik in dit verband graag Gods grondpersoneel. Het gaat er om te leren liefde toe te laten, al kan dat onwennig aanvoelen, vooral als u/je daar weinig of geen ervaringen mee hebt. Alleen al het ontvangen van een hug, wat langer dan sommigen doen als ze elkaar begroeten, kan zoveel losmaken! Ik heb gemerkt hoe helend dat kan zijn, als je je veilig kunt voelen. In het pastoraat hoor ik soms wel: “Dat moment was de omkeer in mijn proces!” En het is voor ons ook zo eenvoudig om te doen bij elkaar! Degene die als veilig persoon een hug geeft, hoeft maar weinig te zeggen, soms alleen maar een paar bemoedigende woorden. Of soms helemaal niets en in stilte degene zegenen aan wie je de hug geeft. Het heeft mij geholpen om gelegenheden te zoeken en te benutten om dit te gaan ervaren. Ik heb tallozen zien

huilen als een kind, toen ze hun muren konden laten vallen en Gods liefde door Gods grondpersoneel heen konden binnen laten komen.

We zijn geschapen voor intimiteit. Daarom is het van belang om geborgenheid bij Abba te vinden, en is het nodig om vrij komen van schaamte, van afwijzing die we ervaren hebben in relaties vanwege het idee dat we tekort schieten. Ook mogen we vrij komen van het plichtsbef, waardoor we zelfgerechtigheid blijven bewerken.

Gun uzelf daarin de tijd. Als u een vlinder wilt helpen uit de cocon te voorschijn te komen, zal hij krachteloos zijn. Hij moet het hele proces doorlopen om vleugels te krijgen om te vliegen. Zo ook wij. Gaandeweg leren we om Hem te volgen in de mate dat Hij zich aan ons openbaart. Dan zal Hij voor ons zorgen in dat proces!

Gods liefde ervaren kan het best in een veilige setting van gemeentelijke bijeenkomsten en ook daarbuiten, waar twee of drie in Zijn Naam samen zijn en waar niet geoordeeld wordt en waar we elkaar geen wetten opleggen. Onlangs hoorde ik dat iemand na veel strijd ervoor uitkwam homofiele gevoelens te hebben. Hij was niet praktiserend. Hij moest zijn taak in de muziek in de gemeente neerleggen, want dat zou de gemeente besmetten.. Wat verdrietig. Een setting in de gemeente is pas veilig, als u er met al je emoties en uw beperkingen en zelfs zonden (waar overigens bij deze man geen sprake van was) vrij kunt komen. Begrip voor uw strijd en moeite ontvangt. Hulp om weerstand te bieden aan wat eventueel niet goed is. Daar kunnen we elkaar helpen om op Vader te vertrouwen. Daar kunt u uw verhaal doen, zonder een of ander 'geestelijk' antwoord te krijgen. Want u hebt slechts behoefte aan een beetje begrip en een luisterend oor.

“Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, als broeders in vrede met elkaar omgaan / tezamen wonen. Dat is net zo kostbaar als de olie waarmee Aäron werd gezalfd en die van zijn baard af op zijn kleding vloeyde. Het is net zo kostbaar als de dauw die van de berg Hermon neerstroomt op de bergen van Jeruzalem. Dat is de plaats waaraan de HERE Zijn zegen verbindt en het leven tot in eeuwigheid” (Ps. 133).

Wij vormen en zijn met elkaar Gods huis. Daar gelden als normen: het aanvaarden van elkaar, het mogen maken van fouten zonder er op afgerekend te worden of er om veroordeeld te worden. Daar kunnen fouten erkend worden en wordt vergeving geschonken. Daar klopt Abba's Vaderhart en is er liefde, betrokkenheid, warmte, veiligheid. Hier is een plek waar we het besef kunnen ontwikkelen dat we geliefd zijn. Dan zal het ook makkelijker worden om te groeien in het zo wezenlijke besef, diep van binnen, altijd een door God geliefd kind te zijn. Zoek een plekje waar u dit alles kunt vinden, ga naar plaatsen waar dit geboden wordt en waar u discipelschap leert uit aanschouwelijk onderwijs binnen liefhebbende relaties in Gods Koninkrijk. Ik geloof dat u er dan ook meer naar verlangt om Gods Vaderhart meer en meer te leren kennen, en zult leren leven en genieten van de intimiteit met Hem.

Slot

Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. Wat wilt u vandaag ten diepste willen? Ik daag u uit om Christus uw schat te laten zijn, zodat uw hart erop gericht zal zijn om Zijn Vaderhart te leren kennen, diep van binnen. Mag Hij u liefhebben?

Wilt u de norm van Gods huis delen met anderen?

De Here zegene u.

Guus Molenaar